Napsal uživatel František Peřina - Ještěr
Pátek, 11 Leden 2008 04:00

Tomuhle dávnému kamarádovi říkám Ajši. V dobách velice minulých, kdy nám ještě nebylo třeba léčit naše ztuhlé hnáty, jsme si vyjeli zalyžovat. Kopec byl srázný a honosil se valašským názvem Kasárna. Šle prý ještě neexistovaly a také v jízdních stylech převládaly ty dnes už historické. Dolů vedly dvě sjezdovky: pro pokročilé nebo odvážné rovně šusem, pro nezkušeného a opatrnější pěkně cik-cak, dlouhou klikaticí pomaloučku až dolů. Ajši, navlečen do obnošených šponovek a nebarevné větrovky na 30 knoflíků (zip již tehdy vynalezen, avšak nezaveden do spotřebitelovy praxe) si nad svahem připnul své fungl staré lyže. Kromě oválného plechové štítku s textem "Baťa akc. spol. ZLÍN" byl jejich nejvýznačnější znak naprostý nedostatek bočních hran. Bohy skluznic byly oblé, kulaťoučké, téměř kypré. Ajši nadechl, vydechl, poručil své vůli a moudře se zařadil do kategorie nezkušených: do té sněhobílé propasti si vybral opatrnou cestu.
Hned po prvních metrech byl jasný rozdíl mezi jeho původním zámyslem cestovat dolů cik-cak a skutečným směrem, který mu lyže počaly vnucovat. Ale poručte jako začátečníci lyžím s kyprými boky! Ajši záhy nabral závodní rychlost a zahalil se oblakem zvířeného prašanu. Nebezpečí zachrouskalo svými tesáky. Na úpatí svahu, přesně v dráze, kterou vybraly Ajšiho umíněné lyže, stála správná valašská dřevěnica. Kolem se rozprostírala idylka: nad chalupou sáňkovaly pasekářovy děti, mezi nimi hafkal vořech, z komínu malebně stoupal proužek kouřek k jasnému nebi. Do toho všeho hrknul nadskutečným kvaltem náš kamarád Ajši. Minul děti. Ne, že by chtěl, ale utekly i s ořechem. Můstek ze sněhu, který dětem zpestřoval sáňkodráhu, ale neutekl. Byl bytelně uplácán a zpevněn několika kýbly vody.
Ajši najel na můstek, vznesl se do vzduchu jako bájný pták Fénix a letěl. Vaše představy skoků na lyžích, poznamenané televizními přenosy jsou zde k nepotřebě. Ajši má vždy vlastní styl a nepotřebuje se opičit po kdejakých skokanech! Ruce s hůlkami zapažil, vypnul hrudníček, až se celý lukovitě prohnul kupředu a lyže, ty umíněné lyže kyproboké, položil patami za své vlastní uši, špičkami pak zanožil daleko za sebe. Takto prohnut se v letu pomalu dostával do vodorovné polohy, míře hlavou kupředu.
Licitace mezi zákony aerodynamiky a zákony gravitace sice trvala dost dlouho, ale Země přece jen na Ajšiho nezapomněla. Když dopadl břichem do sněhu, zaburácel dolinou temný zvuk, který se dá výstižně popsat výrazem "HŇ!!!". Po dopadu naznačovalo jen prudké víření sněhu směr, kterým Ajši oral v prašanu hlubokou orbu nebo tunel. Ve zvukové kulise soukromé katastrofy zcela zaniklo praskání nití, donedávna přidržujících plejádu knoflíků na jeho větrovce. Zarazil se čelistí o bytelné základové trámy pasekářské chalupy. Pasekář vyběhl a láteřil, že mu popadaly hrnce a taléřky ze šifonéřa. Když usedl zvířený sníh a ten dobrý muž spatřil zbědovaného Ajšiho, přestal láteřit, ujal se ho, s naší pomocí zavedl do teplé chalupy a uložil do postele. Ošetřil ho jaksepatří na valašského pasekáře: slivovicí, neboť ta - jak známo - léčí úplně všecko. Druhý den dokonce ještě odvezl Ajšiho na saních až k autobusu.
Mnohem později, když Ajši už mohl aspoň trochu srozumitelně mluvit, přiznal se nám, že dostal od toho dobrého muže pozdrav k Velikonocům. Tam stálo: "Veselé Velikonoce Ti přejú strýc Harnych aj s rodinú! U nás je eště všade plno snihu, enem v ten rygóle,cos hubú vyryl, už týdeň kvetú sněžénky a mezi nima zme našli tvých tvojich třicet knoflíků. Tož sa tu pro ně negdy možeš stavit! S podzravem Harnych Václav, Dlúhé Díly okres Vsetín."

_____

František Peřina - Ještěr
Trapsavec 1984